

БИЛТЕН ДОМА ЗА ОДРАСЛА ИНВАЛИДНА ЛИЦА

www.domzaosi.org.rs

Појтеди

Бр. 64-65 мај/август 2011.

Светлана Филиповић јаше кобилу Синди

„Син Драган” из серије „Село гори а баба се чешља” код нас у гостима

стр. 3

12. ОЛИМПИЈСКИ ДАНИ

стр. 4,5

Поново на Дринској регати

стр. 8,9

Меч на 100 табли: Софија - Београд

стр. 16

Билтен

Дома за одрасла инвалидна лица

Пошледи

Адреса: Аутопут 18; Земун, тел.319-32-42
www.domzaosi.org.rs

ЖИРО-РАЧУН: 840-676661-64
(са назнаком за БИЛТЕН)
Управа за јавна плаћања при
Министарству финансија

За издавача: Утјеха Шћекић
Главни и одговорни уредник:

Лектор: Ивана Зубер
Технички уредник: Љубица Музички
Маркетинг: Жељко Димитријевић

Редакција:
Душан Ђуровић, Ђурђица Лазић, Момчило
Ружичић, Саша Поповић, Тања Војводић,
Александар Бојчевић, Зорица Филиповић,
Бранко Милинковић.

Спољни сарадници:
Прим. др Богданка Чабак

е-маил:
usd_zemun@yahoo.com
dominiv@sezampro.yu

ШТАМПА
„Пекограф“
ул. Војни пут 258 Б, Замун
тел. 314-91-66

Тираж 300

ЛИЧНА КАРТА ДОМА

Дом за одрасла инвалидна лица је установа социјалне заштите, намењена за трајни смештај одраслих (20-60 година), телесно инвалидних лица. У Дому је смештено 80 особа, са дијагнозама мишићне дистрофије, церебралне парализе, мултипле склерозе, квадриплегије, параплегије и сл.

Дом је смештен у близини К.Б.Ц. Бежани-јска Коса, на периферији града Земунa.
Адреса: Аутопут број 18, Земун

Телефони:

Удружење станара Дома Тел/Факс 011/26-07-336
www.usd.org.rs

Социјални радник, психолог, дефектолог
Тел. 011/26-07-335

Рачуноводство Тел. 011/26-07-337

Доктор и амбуланта Тел. 011/26-07-338

ИЗ МОГ УГЛА...

На самом почетку морам признати да сам, сама са собом, водила прави мали рат да ли да ово своје виђење о односу према проблему и потребама станара Дома - било од стране оснивача наше куће, Министарства, државе, власти, руководства ... или како год да се то већ каже, ни сама не знам - поделим са свима вама.

Прво, одлучила сам да то ипак учиним, јер сматрам да о проблемима, ма колико они били непријатни, треба разговарати. А, одмах ћу рећи, намера ми није да на било који начин осуђујем било чији однос према раду, већ да у Вама добијем сарадника, и да се заједничким снагама потрудимо да се нешто промени. Ово, без обзира што сматрам да корисници услуга, који сугеришу на пропусте или избор приоритета, који се дешавају у установама социјалне заштите уопште, не ретко постају црне овце, а само зато што хоће достојанствен живот. Па, зар није природно да су они, тј. да су управо корисници услуга, и најкомпететнији да причају о својим потребама а не да неко у њихово, да не кажем у наше, име одређује шта то њима треба.

Друго, имам утисак, а волела бих да се варам, да се никад није више причало о правима особа са инвалидитетом, примера ради: држава је усвојила бројне декларације и законе о заштити права популације са инвалидитетом, затим тражи се начин како да се мотивишу за школовање, запошљавање или осамостаљивање, итд ... међутим, из мог угла, све то је само као демагогија, која је врло увредљива и лицемерна, јер у реалности је сасвим нешто друго. А, ево зашто то и кажем, ако су рецимо неке основне животне потребе људи занемарене у овој Установи, као што је здравствена заштита станара дома који, иако су смештени у Установу социјалне заштите, морају плаћати прегледе и лекове који нису на позитивној листи републичког фонда за здравствено осигурање, без обзира што немају финансијских средстава за то. Једноставно смо принуђени да се сналазимо како знамо и умемо. Затим прокишњавање крова, недостатак медицинско-неговатељског кадра, недостатак постелине, недостатак лекова, потреба за бољим превозом, ако су по собама и зидовима рупе, и још доста тога, о чему онда ми причамо... Треће, па макар то био проблем у мени ... веома сам забринута, разочарана, па и изреволтирана ... како је могуће и зашто се жмури пред врло озбиљним проблемима са којима се сусрећемо - па, тако на ходницима услед кише постављамо канте и крпе, уместо да буду саксије са цвећем; да ли је економичније и здравије да се на температури од рецимо плус 35 степени спава на чаршафима или на ћебадима ... собе и ходници су нам шарени од крпљења рупа ... Због недостатка новчаних средстава за регистрацију ново комби возило, полако али сигурно, пропада, хвата га корозија од "живе ограде" и чека неко боље време да крене у погон, и још доста тога.

Због свега овога, и још доста тога што нисам поменула, питам се, да ли је ово прави однос, према раду, или ако хоћете - да ли је прави пут ка европским вредностима само постојање мртвог слова на папиру о правима особа са инвалидитетом? ... Шта и каква то трагедија треба да нам се догоди, како би се нашим проблемима озбиљно приступило?

Зорица Филиповић

„Син Драган” из серије „Село гори а баба се чешља” код нас

На иницијативу хуманитарне организације "Дуга", односно докторке Бојане Лазић и нашег ресорног Министарства-Сектор за заштиту особа са инвалидитетом, у среду 20.јула, нашу установу је посетио глумач Ненад Окановић. У пријатном ћаскању са станарима, говорио им је о својој каријери, снимању серије "Село гори а баба се чешља" и одговарао на многобројна питања вазана за друге глумце из серије.

На молбу неких станара исконтактирао је Ивана Ивановића и омогућио је да шест наших станара присуствује снимању емисије "Вече са Иваном Ивановићем".

У кратком разговору са Љубицом Музички, дао је за наш билтен овај мали интервју.

Када си се почео бавити глумом?

Мој први професионалнији контакт са глумом је био у другој години гимназије када сам почео играти у једном аматерском позоришту. Иначе сам стално волео да имитирам, да будем у центру пажње, тако да је вероватно све то утицало на мој избор да се бавим глумом.

Прва велика улога ти је сигурно била у серији "Село гори а баба се чешља"?

То јесте прва велика улога на телевизији, додуше имао сам и једну мало већу улогу у филму "Гуча", а у позоришту сам играо главне улоге.

Да ли тренутно радиш у неком позоришту?

Сад тренутно не а играо сам у Српском народном позоришту у Новом Саду и овде у Београду као и у позоришту Бошко Буха.

Можеш ли нам рећи како си чуо за нашу установу и како си дошао на идеју да дођеш код нас?

Преко моје куме Бојане Лазић, она је у сарадњи са овом хуманитарном организацијом, сам чуо за ово место и рекла ми је да би волела да дођем овде, тако да сам се ја одазвао без икаквих проблема. Иначе се врло често одазивам кад је у питању било какав хуманитарни рад.

Шта мислиш да ли држава довољно брине о особама са инвалидитетом?

Ма неееее, држава не брине ни о чему, а камо ли за особе са инвалидитетом, мислим, каква нам је држава тако нам је и све остало. Сигурно се не баве довољно проблематиком особа са инвалидитетом, мада сам видео да се опремају подземни пролази са лифтовима за колица а ја сам вечити оптимиста и надам се да ће бити боље.

Имаш ли неку поруку за читаоце билтена?

На крају велики поздрав и надам се да ће се и други сетити да вас посете и да ће држава мало боље бринути о свему томе.

12-ТИ ОЛИМПИЈСКИ ДАНИ

Након одржаних Отворених турнира у бацању плочица, бацању пикада (м, ж), уследило је проглашење победника у свим дисциплинама, које смо реализовали у оквиру ТРАДИЦИОНАЛНЕ МАНИФЕСТАЦИЈЕ, 12-ТИ ОЛИМПИЈСКИ ДАНИ.

Свечана додела награда. Најуспешнији свеукупни победник Драженко Митровић са легендом светског спорта, најбоља рукометашица Светлана Китић-Магић и Александар Вујићић испред ССРИБ

Манифестација је била као и до сада отвореног типа за особе са и без инвалидитета.

На манифестацији је учествовало преко 500 такмичара/ки из 10-ак градова Србије.

Ако вратимо "филм" мало уназад, на 10. јуни када је било бомбастично отварање, уз шатор, музику, етно карате, и једино екипно такмичење, такмичење у кувању говеђеј гулаша, на коме је учествовало 23 екипе са по три чана из 10-ак градова Србије, па надаље, закључо са 28-им јуном одржано је још 11 забавно-спортско-рекреативних дисциплина-такмичења.

Поново су оборени неки рекорди, на отвореном турниру у шаху учествовало је 43-оје играч/це, али рекорд је на истом турниру оборен и по јачини јер су учествовали играч/це са титулама МК, ФМ, ИМ..., такође 28.јуна, на дан затварања оборен је нови рекорд по броју такмичара у једној дисциплини, наиме на отвореном турниру у бацању плочица учествовало је невероватних 57 такмичара/ки.

Најмање такмичара/ки било је на једином турниру који није отвореног типа, већ искључиво за кориснике ел. моторних колица, прец. возња ел. мот. колица на коме је учествовало 11 такмичара/ки.

Најмлађи такмичар 12-их Олимпијских дана био је Брзаковић Лазар са 9 година, који се такмичио у доминама, и чак победио у првом колу.

Најмлађа такмичарка 12-их Олимпијских дана била је Арсић Николина (6 година), која се такмичила у

бацању плочица, а успела је чак да убаши и једну ПЕТИЦУ (центар).

НАЈУСПЕШНИЈИ СВЕУКУПНИ ПОБЕДНИК 12-их Олимпијских дана био је НАШ МИТРОВИЋ ДРАЖЕНКО са укупно освојених 43 поена.

ОВА МАНИФЕСТАЦИЈА ИМА И ЈЕДНУ ПОСЕБНУ ВЕЛИЧИНУ, А ТО ЈЕ ДА СУ СТВОРЕНА НОВА ПРИЈАТЕЉСТВА, ПОЗНАНСТВА, ДРУЖЕЊА КОЈА ЋЕ СЕ, ПО СВЕМУ СУДЕЋИ, НАСТАВИТИ И У НАРЕДНОМ ПЕРИОДУ.

Да не буде да није било никаквих примедби ни на једном турниру или такмичењу, признајем, било је мањих несугласица на турнирима у доминама, ремију и на турниру у шаху, али несугласице су благовремено решене, а поменути турнири успешно приведени крају.

Најава почетка 12-их Олимпијских дана је феноменално медијски праћена, а предстоји емисија на ТВ Студио-Б о утисцима и сумирању резултата. Фотографије, немонтиране видео снимке, као и кратке извештаје можете погледати на нашем сајту www.usd.rs као и на ФБ страници Удружења.

Комплетна Манифестација је реализована у сарадњи са Домом за одрасла инвалидна лица, установа којој је манифестација и посвећена (отварање Установе), а партнери у реализацији су нам и ове године били Савез за спорт и рекреацију особа са инвалидитетом Београд (ССРИБ).

Манифестација је реализована уз финансијску помоћ МНРЗС-Сектор за заштиту особа са инвалидитетом, али и захваљујући нашим, могу рећи редовним, донаторима, а то су: Quadra Graphic, Привредна комора Србије, Ортопедија Нови живот, ССРИБ.

Недостајућа фин. средства обезбеђена су из личних средстава Удружења.

Манифестацију су својим учешћем помогли и Компанија Књаз Милош, КК "НИПОН", Туристичка организација Београда (ТОБ), Туристичко угоститељка школа, Београдски центар за хипорехабилитацију, Војска Србије (Касарна Заставник Радован Медић), *Caffe Fokus*, Месара Јокић...

СВИ ТАКМИЧАРИ, УЧЕСНИЦИ, ГОСТИ, АСИСТЕНТИ, ВОЛОНТЕРИ... СУ НА ПОКЛОН ДОБИЛИ МАЈИЦУ КОЈА ЋЕ ИХ АСОЦИРАТИ НА ПРОТЕКЛУ МАНИФЕСТАЦИЈУ, А ЗА НАЈУСПЕШНИЈЕ ОБЕЗБЕЂЕНИ СУ: ПЕХАРИ, МЕДАЉЕ, ДИПЛОМЕ, КАО И СИМБОЛИЧНЕ НОВЧАНЕ НАГРАДЕ.

ИМАЛИ СМО ЧАСТ ДА НАМ ПЕХАРЕ И МЕДАЉЕ УРУЧИ ЛЕГЕНДА СВЕТСКОГ СПОРТА, НАЈБОЉА РУКОМЕТАШИЦА ВЕКА, Г-ђа СВЕТЛАНА КИТИЋ-МАГИЋ, КОЈОЈ СЕ ОД СРЦА ЗАХВАЉУЈЕМО ШТО НАМ ЈЕ СВОЈИМ ПРИСУСТВОМ И СВОЈИМ ОСМЕХОМ УВЕЛИЧАЛА СВЕЧАНОСТ.

Након додела признања, најуспешнијим такмичарима, као и подели захвалница свима који су помогли реализацију 12-их Олимпијских дана, уследио је свечани ручак (шведски сто), а након тога музика и дружење до касних вечерњих сати.

Неки од корисника нашег Дома пробали су јахање уз Београдски центар за хипорехабилитацију, а Влада је један од њих

ЗАКЉУЧАК - МАНИФЕСТАЦИЈА ЈЕ ПРОТЕКЛА ВИШЕ НЕГО УСПЕШНО, СВИМА КОЈИ СУ НА БИЛО КОЈИ НАЧИН БИЛИ УКЉУЧЕНИ У РЕАЛИЗАЦИЈУ (помоћ, дружење, такмичење.) ОД СРЦА ЗАХВАЉУЈЕМО И НАДАМО СЕ ДА ЋЕ СЕ САРАДЊЕ НАСТАВИТИ И ПРОШИРИТИ.

Председник Удружења (УСД):
Димитријевић Жељко

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

12.05.2011.

Прославили смо славу дома Св. Василије Острошки, освештавањем славског колача, после чега је уследио свечани ручак и дружење.

17. и 25. 05.2011.

У оквиру својих редовних активности Удружење станара Дома организовало је отворене турнире у бацању плочица и висећој кугли.

18.05.2011.

ШК "Погледи" организовао је мајски шах турнир на коме је учествовало више од 30 такмичара.

- Током маја месеца УСД је припремао "12. Олимпијске дане 2011". До сада Олимпијске дане су подржале фирме: "Qvadra grafika" и "Књаз Милош", Министарство рада и социјалне политике, Савез за спорт инвалида Београда, Привредна комора Србије и Ортопедија "Нови живот".

- У склопу радионице "Уради сам" направљено је 10 столова који ће имати вишеструку намену.

- За станаре и запослене стигла је донација фирме "Имлек".

- Удружење "Све је могуће", у сарадњи са општином и Спортско-туристичким центром Бајина Башта, обавила је све потребне припреме за 2. Међународну Регату за ОСИ. За ову, по много чему јединствену, регату већ влада велико интересовање, очекује се више од 150 учесника - особа са инвалидитетом свих узраста, и њихових пратилаца и сарадника, из целе Србије али и иностранства, посебно земаља из околине.

01.06.2011.

Претставници савета Станара имали су састанак са Директорком и стручним тимом Установе о текућим проблемима, између осталог апеловали смо да је неопходно да се региструје други комби који смо добили од народа Јапана.

03.06.2011.

У Дому је одржан акредитовани семинар медицинских сестара и техничара Србије на тему „Нега и превенција декубиталних рана“. Предавач је била медицинска сестра Мира Дивић.

10.06.2011.

Отворени су 12. Олимпијски дани такмичењем у кувању говеђе

гулаша, на коме су учествовале 23 екипе.

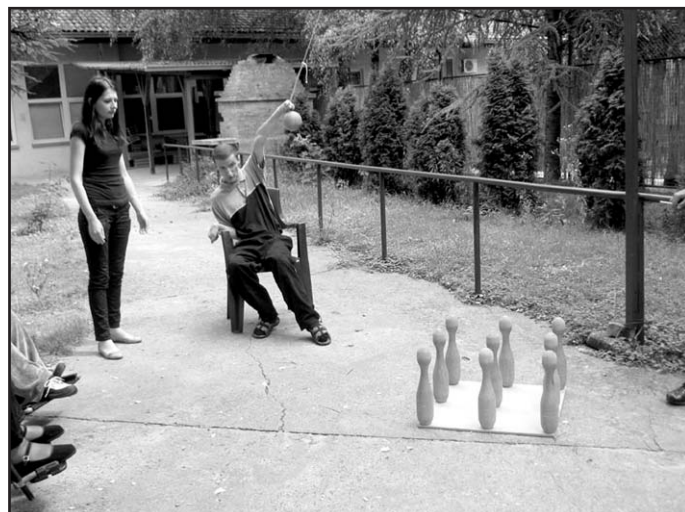
17.06.2011.

У Дому је одржан акредитован семинар Медицинских сестара и техничара Србије на тему „Мултипле склероза“. Предавач је била докторка Љиљана Грбић.

- УСД у сарадњи са Установом аплицирали су са пројектима „Ликовна колонија“ код Градског секретаријата за социјалну заштиту града Београда и нашег ресорног Министарства са пројектом „Радионице у природи“. На жалост оба пројекта су одбијена и на неки начин непосредно нам је дато до знања да ће све мање активности бити у самом Дому, што сматрамо да није добро ни за кога од нас.

Без обзира на то што смо одбијени са пројектом „Ликовна колонија“, УСД у партнерству са установом, одлучено је, да ће се колонија ипак одржати из личних средстава у трећој недељи августа јер ово је активност која је традиционалног карактера већ 7 година. О самој колонији много више у наредном броју нашег билтена.

Припремила Зорица Филиповић

БИЛИ СМО

07.05.2011.

Једна група чланова ШК "Погледи" посетила је децу у Сокобањској која похађају школу шаха у склопу пројекта "Шах за све" који је подржан од стране Градског секретаријата за спорт и омладину а реализује га ШК "Погледи" у сарадњи са УСД-ом.

Било је ово дивно поподне проведено са нашим најмлађима.

За сада се школа шаха одржава суботом у Специјалној болници за церебралну парализу у Сокобањској, средом у школи за децу оштећеног вида "Вељко Рамадановић" и четвртком у Заводу за рехабилитацију "Мирослав Зотовић". Иначе, предвиђено је да ове активности трају преко целе године али и постану облик редовног будућег рада, и да се стално обогаћују и проширују другим садржајима (турнири, такмичења, посете и симултанке познатих шахиста, излети итд.)

09.05.2011.

У организацији Установе и УСД-а, због велике заинтересованости, две групе станара било је на концерту Шакире у Београдској Арени.

11.05.2011.

На позив Савеза за спорт и рекреацију инвалида Београда (ССРИБ), у згради Старог Дифа, по три делегата из Атлетског клуба "Погледи", ШК "Погледи" и Удружења "Све је могуће" учествовали су на редовној годишњој Скупштини Савеза. Због незадовољства чланица Савеза, скупштина је прекинута. Атмосфера је била веома непријатна и на тренутак сам помислила да су челни људи Савеза заборавили због кога су ту где јесу.

12.05.2011.

На позив Јелице Деспот, председника удружења "Феникс", једна група чланова УСД-а била је на крсној слави Св. Василије Острошки у Старој Пазови где смо се јако лепо провели.

13.05.2011.

Велики број чланова УСД-а, учествовало је на промовисању спорта и рекреације за ОСИ на Ади Циганлији.

15.05.2011.

УСД је учествовао на манифестацији "Дани хуманизма" у Грзи код Параћина.

19.05.2011.

У организацији ССРИБ, чланови УСД-а и Атлетског клуба "Погледи" учествовали су на Државном првенству Београда у атлетици за особе са инвалидитетом (ОСИ).

19/20.05.2011.

Захваљујући људима великог срца компаније "Quadra Graphic", радови креативне ради-онице "Вредне руке" продавани су у овој фирми. Хвала свима што сте нам омогућили да презентујемо наше стваралаштво. Дивни сте домаћини.

- Истога дана представници УСД-а, "Све је могуће" али и појединци из Дома, који су користили услуге персоналне асистенције, били су на обележавању 15 година рада Центра за самостални живот инвалида Србије (Цил-а).

21.05.2011.

Представници УСД-а, "Све је могуће" и удружења "Заједно смо" учествовали су на такмичењу "Златни котлић 2011" у Зрењанину. 3. место у кувању пасуља, освојило је Спортско рекреативно удружење "Све је могуће".

25.05.2011.

На позив НВО "Плава шкољка" и Савеза за спорт и рекреацију инвалида Београда, учествовали смо на Манифестацији "Дани изазова" на општини Вождовац где је Удружење "Све је могуће" презентовало боћање, а креативна радионица "Вредне руке" презентовала је стваралаштво ОСИ.

29.05.2011.

Група станара била је на концерту Džo Koker у Београдској Арени.

02.06.2011.

У организацији Савеза ЦДП-а Београд организовано је дружење на Ади Циганлији.

03-05.06.2011.

У Дому омладине у Београду одржан је 2. међународни филмски и телевизијски фестивал особа са инвалидитетом (Боси ФЕСТ) у организацији Хенди центра "Колосеум".

04.06.2011.

На позив Савеза за спорт и рекреацију инвалида Београда (ССРИБ) учествовали смо на манифестацији "Олимпијски дан" на Кошутњаку.

05.06.2011.

Чланови ШК "Погледи" учествовали су на најмасовнијој манифестацији те врсте код нас, "Симултанка 1.000 табли" коју организује Шаховски савез Београда.

08.06.2011.

Група станара била је на концерту Стинга у Београдској Арени.

31.07.2011.

Већ четврту годину за редом, презентовали смо наше креативно стваралаштво на манифестацији „Дани Купина” у Ваљеву.

07.08.2011.

УСД је за своје чланове организовао једнодневни излет на Авали.

Припремила Зорица Филиповић

ПОНОВО СМО НА РЕГАТИ....

Друга међународна регата за особе са инвалидитетом

Почетком јула месеца је, првог викенда (у дане 2.-3., субота и недеља), већ другу годину за редом, са изузетним успехом, одржана међународна регата за особе са инвалидитетом, која је реализована на таласима Дрине у Бајиној Башти.

Ову већ традиционалну, а по много чему, у свету јединствену манифестацију, иницирали су и са успехом организују Спортско-рекреативно удружење "Све је могуће" и СТЦ Бајина Башта, а реализацију ове године помогли су Министарство рада и социјалне политике, Секретаријат за спорт и омладину града

Београда, Ресторан Стенка, Општина Бајина Башта, Београдска пивара, Телеком Србије, као и бројни појединци, донатори и пријатељи Удружења.

Око 150 учесника свих облика инвалидитета, од којих: преко 30 корисника инвалидских колица и њихови пратиоци, дошли су са простора целе Србије, али и иностранства, пре свега земаља из окружења, да поделе радост учешћа у овом јединственом изазову. Поред учесника из Београда, Зрењанина, Шапца, Смедерева, Трстеника, Ваљева и других места широм Србије, такође из Херцег Новог, Котора,

Сарајева, Травника, Бања Луке, Требиња, Милића, Зворника, Бијелине, посебно је било запажено присуство гостију из Малмеа (Шведска).

Неподељено, код свих учесника је изузетно задовољство организацијом регате и бројним садржајима које је пружала, где је свакако врхунац доживљаја сплаварење од Перућца до Бајине Баште, као што је посебну драж пружало само дружење и размена искустава у амбијенту камповања, у шаторима поред реке, уз логорску ватру, мирис роштиља и бројне садржаје културно-забавног и спортско-рекреативног карактера.

Успешном организацијом ове манифестације Удружење "Све је могуће" још једном је показало да разлике у потребама и могућностима људи не постоје, а ова регата је значајан корак у превазилажењу предрасуда и стварању једнаких услове за све.

Председница Удружења
Милада Лазивић

ПО НОВО У СЕНТИ

Шаховски фестивал „Сенћанска битка 1697”

Чланови ШК "Погледи", трећу годину за редом, учествовали су на шаховском фестивалу "Сенћанска битка 1697", који је ове године одржан у периоду од 16. до 23. јула. Наша екипа је имала 14 чланова, међу којима 13 такмичара из шаховског клуба "Погледи". По први пут, била су и деца-шахисти, њих четворо, као признање за резултате показане у школи шаха "Шах без баријера", коју овај клуб организује за децу са инвалидитетом из специјалних установа и школа са простора града, а чију реализацију подржава и финансијски помаже Градски секретаријат за спорт и омладину.

Учешће особа са инвалидитетом на овом фестивалу, омогућили су: ШК "Погледи, Удружење станара Дома, Дом за одрасла инвалидна лица и пријатељи Клуба.

Организатори турнира - Шаховски клуб "Сента", органи локалне самоуправе и НВО "Рука у руци", учинили су све да услови боравка и такмичења буду прилагођени особама са инвалидитетом.

Ова иначе најмасовнија шаховска манифестација, не само у нашој земљи, већ и у овом делу Европе, додатно оправдава своје циљеве

и на најбољи начин потврђује гесло да само једнаки услови дају исте могућности за све, где шахисти са и без инвалидитета буду раноправни на шездесет четири црно бела поља и резултатима на прави начин, у потпуности, афирмишу инклузију као стандардни облик свакодневне комуникације и саставни део система вредности.

Сам турнир се одржавао у хотелу Ројал, играло се девет кола швајцарца са стотину тринаест учесника, од тога тринаест ШК "Погледи", што заслужује велику пажњу с обзиром да су сви остали учесници биле особе без инвалидитета, а и резултатски нисмо остали незапажени.

У слободно време поред анализирања шаховских партија са преходног кола, играо се јамб и реми, где нам је свако вече друштво правило наш угледни интернационалац Хеђеши Балинд из Суботице.

Током боравка на фестивалу поклопила су се два рођендана најмлађима у нашој екипи

Јовани и Николи. Приредили смо им лепа изненађења која ће дуго памтити. Неки су стигли и да се окупају у реци Тиси и градском базену, тако да је било за сваког по нешто.

И ове године, све време са нама је био наш прошлогодишњи другар Самир, син власника пекаре "Браћа".

Душан Ђуровић

Наши утисци о приправничком раду у Дому за одрасла инвалидна лица

Веровали или не ова наша прича је почела пре четири месеца и то позивом људи са Завода за запошљавање. Обавестили су нас о свом новом пројекту "Стручна пракса", и с обзиром да је био расписан конкурс за психолога и социјалног радника приправника од стране установе у којој сад радимо, отишле смо на разговор обузете тремом али и са позитивним очекивањима.

После неколико дана су нам јавили да смо примљене и убрзо смо кренуле са радом. Било је тешко дефинисати како смо се осећале у тим тренуцима обзиром да смо биле срећне што смо добиле прилику да одрадимо приправнички стаж у оваквим околностима велике незапослености, а уједно и забринуте да ли ћемо успети да се снађемо у установи овог типа, са којом се обе први пут срећемо. Првих дана је све било чудно, трудиле смо се да запамтимо што више корисника, да започнемо неку комуникацију са њима. Прво смо се упознале са Мајом, Силвијом, Бором као и са многим другим људима са којима и сада највише разговарамо и проводимо доста времена заједно. У почетку нисмо биле ни сигурне шта смемо да питамо, како да започнемо причу са њима, али они су у томе доста помагали својом спонтаношћу и жељом за разговором. Стрепеле смо да не поставимо неко погрешно питање, да неког можда не повредимо, међутим како је време одмицало тако смо се и ми све више опуштале и разговарале са све више станара. Неки су долазили сами, неке смо ми притискали, мада смо углавном њима препуштали ту одлуку да ли ће, и када ће, бити спремни за

неко дубље упознавање. Наравно, и сада постоје корисници који одбијају сарадњу, тако да су сви јако специфични и сваком се мора прићи на посебан начин. Имајући у виду да са њима проводимо знатан део дана и да је природно да се са неким људима успостави боља комуникација него са другима, није ни чудо што смо се за неке од њих изузетно везали и што су нам постали блиски. Често међусобно утичемо једни на друге, трудимо се да заједнички решимо неке проблеме. С обзиром на проблеме који их муче и са којима се свакодневно суочавају, многи од њих плене својим оптимизмом, смислом за хумор и утичу позитивно на људе око себе. Имајући бојазан како ћемо се уклопити у радну средину не само што се тиче корисника већ и запослених, велики допринос нашој бржој адаптацији имали су и неки запослени, а посебно наше менторке. Од самог почетка смо наишле на велику срдачност, искреност и жељу да са нама поделе своје знање и дугогодишње искуство. Врло често са њима причамо и о приватним стварима и на том пољу нам дају корисне савете. Тиме су и допринеле да се разбију наше предрасуде о строго формалним односима ментора и приправника.

Како време више пролази тако се и ми све више осећамо као припадници ове установе и овог колектива. Пред нама је још осам месеци заједничког рада, надамо се још много лепих тренутака проведених са људима у овој установи.

Мирјана Радуловић
Душица Гојак

КОМПЛЕМЕНТАРНЕ И АЛТЕРНАТИВНЕ ТЕРАПИЈЕ

Традиционална, комплементарна и алтернативна медицина је термин који је у званичну употребу увела Светска здравствена организација, и који представља "здравствене праксе, приступе, знања и веровања која се односе на препарате биљног, минералног или животињског порекла, на духовне терапије, као и на мануелне технике и вежбе, које се примењују појединачно, или у комбинацији, у сврху лечења, дијагностиковања и спречавања болести, односно ради очувања добробити".

У јавности се за ове терапије користи акроним КАМ (CAM - complementary and alternative medicine).

У смислу система здравствене заштите, у новије време се говори о интегративној (САД), односно интегрисаној (Велика Британија) медицини која подразумева "медицинску праксу у оквиру које се селективно укључују елементи КАМ медицине у сложене терапијске шеме, паралелно са ортодоксним медицинским методама дијагностике и лечења".

У оквиру термина традиционална медицина нагласак је на древним терапијама које су својствене одређеним културама и, строго говорећи, не подразумева новије терапијске праксе. Комплементарна медицина, како сам назив каже, се примењује заједно са званичном медицином, а тренутно се не сматра њеним делом.

Алтернативна медицина је поникла из традиције витализма према којој човека, природу, као и универзум уопште, прожима животна енергија. Та енергија се помиње у многим културама, у Јапану и Кини као Чи, у Индији као Прана, у Европи као Од. Код нас се користи термин Снага, који је у народу, по негде, још увек сачуван у том значењу.

У суштини, ради се о три синонима који се разликују по различитим нагласцима.

КАМ је у Србији регулисана Законом о здравственој заштити из 2007. године, и подразумева да се може обављати као дијагностика, лечење и рехабилитација.

КАМ терапије које се код нас употребљавају за дијагностику и лечење су:

1. ајурведа
2. акупунктура и сродне технике
3. традиционална конеска медицина
4. хомеопатија
5. фитотерапија
6. квантна медицина и сродне технике
7. хиропрактика и примењена кинезиологија
8. макробиотика
9. традиционална домаћа медицина

Терапије сврстане у методе рехабилитације су:

1. апитерапија
2. ароматерапија
3. чи гонг вежбе
4. духовна енергетска медицина
5. енергетска терапија-реики
6. детекција штетних зрачења
7. јога вежбе
8. породични распоред
9. тај-чи чуан вежбе

Последњих година се суочавамо са значајним порастом употребе различитих комплементарних и алтернативних терапија у лечењу различитих болести. Постоји податак да у земљама Европске уније 30-50% становништва употребљава неку од КАМ терапија, као и да више од 90% британских лекара опште медицине препоручује пацијентима са депресивним симптомима употребу КАМ терапија.

У тексту наводимо само терапије за чију употребу постоји већи број доказа и препорука, као и терапије које су, и поред недовољно релевантних доказа, у широкој употреби у Србији.

Наставак у идућем броју.

Припремила: Прим. др Богданка Чабак

Ивона Дафи је стекла инвалидитет у другој години живота, када је добила полио. Енглеску књижевност је дипломирала на Универзитету Мичиген. Радила је као истраживач, консултаткиња, менаџерка, држала говоре и предавања, али је пре свега, била жена са женским осећањима и осетљивошћу за потребе других жена.

Ова књига је настала као одговор на те потребе, а направљена је на основу изјава жена са инвалидитетом које су једноставним речима преносиле своја искуства и ставове, а у циљу разбијања стереотипа да жене са инвалидитетом не могу бити добре мајке, партнерке у браку, да су асексуална бића и да морају спутавати своје сексуалне нагоне и емоције.

Делићи информација о сексу добијају се, углавном од вршњака који немају инвалидитет, од браће и сестара, пријатеља, родитеља и понекад на часовима сексуалног образовања. За нас који смо доживели несрећу или болест пре рођења или у раним годинама, овај природни прогрес је прекинут или се никад није ни догодио. Са урођеном церебралном парализом, Лиз Вилијамс, тридесетједногодишња службеница на обради података, која је основно образовање стекла у специјалном разреду рехабилитационог центра, каже да у својој невиности никад није сумњала нити тада помислила да могу постојати проблеми, нити да јој се секс и брак неће догодити. А опет сумњам да имамо довољно општих информација о сексу да бисмо успели да предвидимо све могуће типове проблема како бисмо поставили "права питања". Осврћући се уназад, сумњам да бих била у стању да исправно срочим питања за професионалца, како бих измамила очајнички потребно охрабрење о својој телесној способности за сексуално функционисање. Чак и кад бих тачно знала шта желим да знам, вероватно би ме било стид да питам. Због тога би обезбеђивање основних информација о сексу у складу са нашим годинама и животним искуством као и нашим специфичним физичким способностима, била корисна помоћ у тежњи да предупредимо проблеме који настају из неупућености и тако нам често одузимају унутрашњу добру слику о себи као сексуалним бићима.

Иако је од дванаест жена које су релевантне информације добиле од професионалаца, њих седам те информације добило од доктора, данас се све више прихвата идеја да сексуална едукација особа са инвалидитетом, нарочито у односу на индивидуалне телесне карактеристике, може да буде боље спроведена тимским приступом. То не ослобађа доктора одговорности за пацијента у тој области, али постоји неколико разлога због којих би преношење информација било успешније преко других чланова рехабилитационог тима. Упркос њиховом активном познавању најинтимнијих делова наше анатомије, доктори су познати по мањку стварног сексуалног знања. Штавише, како доктори пацијента виде на само неколико минута дневно у болници, а још ређе кад се врати кући, мало је прилика да се развије она врста интимности која омогућава разговоре о сексу. Са

друге стране, болничарке и терапеути су, због чињенице да проводе више времена у директном раду са пацијентима, у много бољем положају да разумеју како осећамо себе и своје везе са другима, као и наше стварне способности и потенцијале.

Корак у правом правцу објавили су Нојштат и Баркер у једном часопису. Наиме, полазећи од премисе да је секс део свакодневног живота, особље окупационе терапије болнице за рехабилитацију у Масачусетсу, покренуло је програм - саветовалиште о сексу. Обично пацијенте са њим упознају недељу-две пре отпуштања из болнице. Програм се састоји од илустроване информативне брошуре у којој се налазе конкретни савети за превазилажење различитих функционалних проблема и пропратне дискусије. Тридесет шесторо од шездесет једног пацијента, који су пришли кроз саветовалиште, кажу да им је то веома користило.

Следећа кључна област која недостаје у сексуалној едукацији жена са инвалидитетом јесу информације о супротном полу, све како они функционишу на физичком плану, њихова осећања и схватање секса уопште као и начин на који виде жену. Упркос препрекама које блокирају наш приступ сексуалним сазнањима, која су потребна да будемо потпуно функционална и развијена људска бића, од нас се очекује да све већ имамо сакупљено до времена кад постанемо одрасли. Да би се олакшала врста отвореног прихватања и слободне размене мишљења које ће унапредити природно сазревање жена са инвалидитетом као сексуалних бића, потребно је да се догоди фундаментална промена ставова. Како смо већ вероватно одсечене од уобичајених извора општег знања и могуће немамо коме другом да се обратимо за специфичне сексуалне информације битније за наше индивидуално стање, од пресудне је важности да доктори оставе по страни сопствене несигурности тако, у духу доброг доктора, постигну осетљивост и учине све што је потребно да третирају особе у целини. Слика није потпуно црна, охрабрујући знаци просветљења појављују се ту и тамо. У прошлих годину-две одржани су широм земље бројни семинари за докторе о сексуалности особа са инвалидитетом чије похађање им се признаје као наставак медицинске едукације.

Zemunske Olimpijske igre za osobe sa invaliditetom Prave Olimpijski gulaš uz etno karate

Olimpijski dani za osobe sa invaliditetom počinju danas u 10.30 turnirom u spremanju gulaša u Domu za odrasla invalidna lica u Zemunu. Takmičenje će trajati do 28. juna, a biće održano niz nadmetanja u raznim zabavno sportskim igrama.

Za takmičenje u pravljenju

gulaša prijavljeno je 29 tročlanih ekipa iz Beograda, ali i iz Paraćina, Stare Pazove, Indije, Kragujevca, Apatina, Zrenjanina, Apatina, Šapca i drugih gradova po Srbiji.

- Dok se bude čekalo da žiri proglasi najupešnije, karatistkinje iz Ž.K.K "Nipon" će uz muziku demonstrirati etno karate, posle ćemo imati i živu svirku i zajed-

nički ručak. Očekujemo da kroz celo takmičenje prođe oko 500 učesnika, koji će moći da se takmiče šahu, kartaškoj irgi remi, dominama, jambu, pikadu, stonom tenisu... U svim disciplinama mogu da učestvuju i osobe bez invaliditeta - kaže Željko Dimitrijević, predsednik Udruženja stanara Doma. **D. M.**

Letnji kursevi
Upiši sad - i uštedi do 50%!
Tel: 3121147

ПОБЕДНИК ТУРНИРА У СЕНТИ

Нађ Хеђеши гост Београда

Угледни интернационалац из Суботице **Балинт Нађ - Хеђеши** овог викенда је боравио у Београду. Победник тек завршеног турнира „Сенћанска битка 1697“ био је гост пријатеља из Шаховског клуба Погледи, у Дому за одрасла инвалидна лица на Божанијској коси, у Земуну.

Пријатељство започето управо на шаховском фестивалу у Сенти, где већ трећу годину заредом учествују и чланови Шаховског клуба

Погледи и успешно се носе и постижу запажене резултате, потврђујући сву равноправност у истим условима, са осталим колегама из земље и иностранства.

Клуб Погледи за децу са инвалидитетом из специјалних установа и школа са простора града организује школу „шах без баријера“, а чију реализацију подржава и финансијски помаже Градски секретаријат за спорт и омладину. **С. Ж.**

Олимпијски дани

У Дому за одрасла инвалидна лица у Земуну од сутра до 28. јуна одржаће се традиционални „Олимпијски дани“, 12. по реду, који се организују поводом годишњице оснивања овог дома. У том периоду одржаће се велики број забавно-спортско-рекреативних такмичења у којима ће учествовати више од 500 особа са инвалидитетом и без инвалидитета, из неколико градова Србије. Организатор је Удружење станара дома.

Пријавиле су се екипе из Параћина, Старе Пазове, Дољевца, Инђије, Кragујевца, Апатина, Старе Моравице, Зрењанина, Шапца, Земунa и Београда. **Б. Х.**

Олимпијски дани **Правда**

У Дому за одрасла инвалидна лица у Земуну од сутра до 28. јуна дванаести пут заредом одржаће се Олимпијски дани. Биће организована бројна забавно-спортско-рекреативна такмичења, у којима ће учествовати више од 500 особа, а надметање ће почети кувањем говеђег гулаша. За најуспешније такмичаре обезбеђене су новчане награде, пехари, медаље и дипломе.

НАШ ДУГОГОДИШЊИ ЧЛАН,
УВАЖЕНИ САРАДНИК,
ШАХОВСКИ СУДИЈА

Душан Богдановић

ВЕЧЕРЊЕ
НОВОСТИ

није изгубио, већ изабрао мирну варијанту.

Последње збогом, ШАХОВСКИ КЛУБ "ПОГЛЕДИ"

Моје прво учешће на шаховском мечу у Софији

меч на 100 табли: Софија - Београд

Као дугогодишњег сарадника и капитена ШК "Погледи" позвали су ме из Шаховског савеза Београда да идем у Софију и учествујем у шаховском мечу на 100 табли: Софија - Београд. Самим позивом био сам пријатно изненађен и чим сам обезбедио персоналног асистента, прихватио сам позив.

Меч се играо 28. маја 2011. год. са почетком од 19 часова, у Софијској општини Банкја. Темпо игре је био 30 мин. по играчу.

У Софији смо боравили два дана, с тим што смо другог дана ишли у разгледање града. Било је веома лепо дружити се са дивним људима. Лепо расположење, смех и хумор красио је наше путовање.

У екипи Београд, наступио сам испред особа са инвалидитетом заједно са још два такмичара, који су били особе са сензорним оштећењем (оштећење вида и слуха). Био сам једини такмичар у инвалидским колицима и због тога деловао сам доста упадљиво. Мој противник у шаху звао се Петар Орев, бугарски интермајстор. У игри, пружио сам доста солидан отпор али искуство је пресудило. У знак сећања на овај шаховски меч, партнеру сам уручио, увећану шаховску фигуру "белог коња" на

коме је писало: ШК "Погледи" Београд - Софији, испред шахиста особа са телесним инвалидитетом Београда.

Чињеница је, да су екипе поред професионалних шахиста биле састављене и од ветерана, јуниора, кадета, студената, политичара, бизнисмена, шаховских руководилаца, новинара, свештених лица, особа са инвалидитетом и др. довољно говори о садржају овог дводневног дружења у главном граду Бугарске.

Меч су симболичним повлачењем потеза отворили, градоначелница Софије Јорданка Фанолакова и помоћник Градоначелника Београда Дејан Васовић.

Резултат је гласио $51 \frac{1}{2} : 48 \frac{1}{2}$ за екипу Софије. Екипи Софије припао је победнички пехар, који је додељен њиховом капитену Николају Велцеву, извршном директору Бугарске шаховске федерације.

Успешни организатори меча били су Шаховски савези Бугарске и Београда, уз помоћ и координацију канцеларије Европске шаховске уније у Београду и сарадњу са Шаховским савезом Србије и Секретаријатом за спорт и омладину Београда.

Припремио: Ружичић Момчило

Ч П С Н ходао на рукама јер су му на аеродрому одузели колица

објавио Блиц

Курт Ферн, двоструки шампион у маратону на параолимпијским играма, доживео је праву непријатност на аеродрому у Бризбејну, када су радници авиокомпаније од њега затражили да, заједно са осталим пртљагом, остави и инвалидска колица.

Уместо његових, авиокомпанија "Џетстар ервејза" му је понудила аеродромска колица, посебно дизајнирана за укрцавање путника у авион, али би Фернлија у том случају морао да гура неки од запослених на аеродрому.

Ферн је ту понуду доживео као увреду, јер би тако морао да зависи од помоћи неке друге особе. "То је као када би вам неко везао ноге, или спустио панталоне и носио или гурао по аеродрому", изразио је своје незадовољство освајач златних медаља на параолимпијским играма у Пекингу и Атини.

У знак протеста, он је одбио да користи понуђена колица, и на рукама се кретао кроз аеродромске терминале, ишао у тоалет и попео се на авион.

Челници компаније "Џетстар" су упутили званично извињење Фернлију, говорећи да им није била намера да га повреди и увреди. Према њиховим речима, политика компаније је да се инвалидска колица остављају заједно са пртљагом, а да се људи до авиона превезу специјалним колицима којима је много лакше кретање и укрцавање на авион.

Они су такође уверавали Фернлија да тренутно осмишљавају другачију процедуру укрцавања путника са инвалидским колицима.

"Јако ми је драго због тога", рекао је Ферн.

Након овог случаја многи људи су рекли медијима да су имали проблеме због колица. Највише жалби је било због тога што су им се колица поломила у делу за пртљаг.

Међутим један човек, кога је жена запослена на аеродрому гурала, задобио је озбиљне повреде и морао је да проведе чак шест дана у болници јер је због њене неапжње испао из колица.

Компанија "Џетстар" је покренула истраге поводом оваквих случајева.

Жене су попут јабука на стаблу. Оне најбоље налазе се на врху дрвета. Мушкарци не желе прићи тим најбољим, јер имају страх да неће пасти и повриједити се. Умјесто тога бирају јабуке које падну на земљу, без обзира што нису тако добре, али су зато лако доступне. А јабуке које су на врху дрвета, о њима мисле да имају неку ману.

Али доиста су НЕВЈЕРОВАТНЕ! Једноставно морају бити само стрпљиве и морају чекати да им прави мушкарац приђе, тај који буде имао храбрости успети се до врха дрвета.

Не смијете падати како бисте биле доступне, а тај који вас буде требао и буде волио, урадит ће дакле све да би вас освојио.

Жена је дошла из мужевљево ребра, не из његових ногу да би била гажена, не из главе да би била надређена, али из бока - на једнакој разини, испод рамена да би била заштићена и покрај срца да би била вољена.

Преузето са интернета

ПОЕТИ НА ДАР

ПОВЕДИ МЕ ДО ЗВЕЗДА

Уснама ме својим пробуди,
Додиром што дрхтај изазива.
А онда ме до звезда поведи,
у краљество што се љубављу назива.

Покажи ми како се воleti може
и како тело телу одговара.
Покретима, додирима, страшћу,
језиком љубави се најлепше разговара.

Па кад се опет вратимо на земљу,
знат ћемо како се истински воли,
и како тек пожуа пршти у сјају.

Знам да си мој и ја припадам теби
и никакав други доказ ми не треба.
Само ме овако кроз живот води
и пружај ми љубав до самога неба.

Аутор: Ђурђица Лазић-Ђука

(Песма је објављена у зборнику
одабраних радова пристиглих на
конкурс Поети на Дар!)

Пре пар месеци књижевни клуб Поета објавио је конкурс за све песнике. На конкурс је пристигло 1736 радова, а било је много који нису испунили услове конкурса...

Песме и аутори, осим десетак првих обе категорије, нису поређани по вредновању жирија већ по датуму обраде.

Удружење писаца Поета изражава велико задовољство због чињенице да су нам радови пристигли из целог света као и то да су велики број истих послали најмлађи аутори, од којих су многи ученици основних школа. Списак аутора који су добили повеље можете видети на крају Зборника.

Честитамо свим ауторима који су учествовали на конкурс.

П.С. Од 152 аутора објављених у Зборнику ПОЕТИ НА ДАР наша се и моја песма на 132 месту. 7.7. 2011.г. око 19.ч. сама сам отишла у Удружење писаца Поета да бих била присутна промоцији, где су били и моји пријатељи којима је песма објављена у зборнику Милан Милутиновић и др. Свако је прочитао своју песму која се наша у зборнику као наравно и ја песму своју "Поведи ме до звезда". Била је опуштена атмосфера, дружили смо се, а ми појединци смо морали због превоза да одемо раније.

Све у свему од детињства су ме само гледали писци и песници као неког равноправног колегу који ствара добра дела. И никада ме нису третирали, ни пар нас који смо особе са инвалидитетом, као неког ван реда, што би ми раније још у младости говорили, да смо ми сви исти по перу и добрим делима.

Ту је и слика где сам се сликала са главним уредником издавачем Поете, Веселином Целатовићем, наравно и где сам прочитала своју песму.

Ђурђица Лазић - Ђука

Афоризми:

1. Право на рад је загарантовано - нарочито затвореницима.
2. Да би ствари живнуле, мртви - морају да устану.
3. И хирурзи раде у гуменим рукавицама - да не остављају отиске.
4. Дошли смо до дна, мислећи да је ту - одскочна даска.
5. Ако не запнемо, брзо ћемо - да одапнемо.
6. Човек треба да живи поштено, ако - не може боље.
7. Неки су на својим леђима изнели рат, а неки - ратни плен.
8. Ако се добро сагледа, испада да људи - брукају човека.
9. Гласач је само оружје - у рукама власти.
10. Чим је извео даму - навалише кибицери.
11. И карта и жена - превртањем се открију.
12. Проститутке не желе да буду политичари, баве се - поштеним послом.

Припремио: Момчило Ружичић

ЈЕЛЕНА

Некада је била најлепша у крају и свима који смо је познавали одузимала је дах. Тих раних осамдесетих Јелена је за све момке на Бањици била нешто посебно и недостижно. Ходала је као газела, поносна на дар Божји који се просуо по њеном узаврелом телу. Имала је толико дуге трепавице да због њих није могла да носи наочаре, па су је наше и остале девојке мрзеле, правиле смицалице и збијале шалу на њен рачун, али смо сви мушкарци са Бањице били једногласни да је Јелена наша краљица. Ни крива ни дужна ушла је у наше животе спонтано, а да то сигурно није ни хтела. Сањали смо је, маштали о њој, седели испред њеног улаза у време када се враћала са факултета. Некако нам је било лакше ако је у току дана видимо макар на минут. Е, баш смо били блесави. У то време, добро се сећам, дружила се са неком Иреном из солитера у црнотравској, али су само одлазиле једна код друге и веома ретко су себи дозвољавале да сврате у неки од бањичких кафића. У току лета су свега пар пута долазиле на базен који је нама био друго двориште, јер се налази буквално с друге стране улице. То је била прилика да напаримо очи гледајући њено извајано тело како израња из воде. Била је толико лепа, тајанствена и ћутљива да јој ни један момак никада није ни пришао за све те године нашег одрастања. И када је не би видели осетили би је по мирису парфема које је само она користила и знали да је негде у близини. Сви смо је потајно замишљали у свом загрљају иако је реалност била много другачија. Када вратим филм у то време, мислим да је тако знала да нас матира погледом да не би знали шта да јој одговоримо ако би нас нешто упитала. Док је пролазила поред нас били смо као паралисани, заљубљени кретени са клупе који зевају као балави рашомонци са оклембешеном вилицом, који никад нису видели женско створење. Када боље размислим, можда нас се једна девојка и

плашила јер смо, вероватно, у њеним очима више личили на сексуалне манијаке или одбегле затворенике него на младе момке, студенте, њене прве комшије.

Осамдесете године су биле године најбољих журки у граду. То време се сигурно никада неће поновити. Сваког викенда је неко од нас имао празан стан, па смо се лудо проводили и утркивали ко ће следећи да угости друштво. Пуштала се добра, искључиво забавна музика, сви су били опуштени и насмејани и нико није смарао с причама о парама и политици а једина тема су били љубав, музика и спорт. Није било сумњивих ошишаних типова који носе пиштоље и који ће да вам покваре весеље. Толико смо уживали у својој младости да ме је просто срамота да се тога сетим. Али, све би то било још лепше да је те журке посећивала и Јелена. Трзали смо се на сваки звук звона у нади да ћемо као следећег госта на журци угледати њу. Међутим, за све те године које су следиле то се никада није догодило. Јелену нико није смео да позове да дође из страха да га не одбије, или смо ми били кукавице без трунке храбрости. Шта год било, године су пролазиле и нису доносиле ништа ново. Јелена и даље није имала момка а нико од нас није имао Јелену. Она је само марљиво учила као да је желела да побегне негде далеко од свега. У међувремену ми смо имали овакве или онакве девојке и сви смо отишли својим животним путем, па је тако отишла и она. Чули смо после да се удала негде у граду и од тада је нико није видео. Не знам да и после толико година неки мушкарац од наше генерације са Бањице може да каже да је није пожелео, а можда је и она пожелела неког од нас. Срећа је да ми, добри другари, то никада нећемо ни сазнати. Глупо би било да се после тридесет година још и посвађамо. Некада је Јелена била млада и лепа. Данас је, надам се, само лепа.

Саша Поповић - Поп

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно:

1. Градић у Пољској - Грам - Старији (скр.); 2. Именица (скр.) - Место у Србији код Краљева; 3. Овог часа - Играч карата, карташ; 4. Особина оног што је прирасло; 5. Сила добијена из више сила (лат.); 6. Етнологија (скр.) - Врста живахне игре (Франц.); 7. Непер - Прослава дана свог имена (мн.).

Усправно:

1. Оштроуман; 2. Јавна кухиња у старој Турској; 3. Реомир - Амерички аниматор, Волт; 4. Јака играћа карта, кец - Рума - Метар; 5. Власница бакалнице (мн.); 6. Умазан машћу; 7. Покојна америчка глумица, Џуди; 8. Становница Итона; 9. Који је пун сласти; 10. Шкотске чете у британској војсци.

◇	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1						◇		◇		
2			◇							
3				◇						
4										
5										
6				◇						
7		◇								

Припремио: Момчило Ружичић

Решење укрштених речи из прошлог броја.

Водоравно:

1. Стоун - К - Ад; 2. Уо - Народни; 3. Мав - Гаврас; 4. Алапајевск; 5. Технократа; 6. Рти - Катран; 7. А - Дванаест.

ОБАВЕШТЕЊЕ ЧИТАОЦИМА "ПОГЛЕДИ"

Поштовани читаоци, обавештавамо вас да у Дому у оквиру радно-окупациониних активности имамо креативну радионицу коју спроводимо у сарадњи са Установом и Удружењем станара Дома. У њој раде и креирају станари и пријатељи Дома. Негују се и поштују стари занати:

- праве се цветни аранжмани,
- израђује накит од перлица, полудрагог камења и фимо масе,
- боји грнчарија,
- праве честитке,
- раде таписерије,
- ради на разбоју,
- осликавање мајица итд.

Сваки производ је јединствен, прави уникат.

.....

За више информација обратити се Жељку Димитријевићу на телефон 063/8644007 и Ивани Симић, радном терапеуту тел. 011/2607335

У нашем Дому налази се стална изложбено-продајна постава радова корисника наше установе.